

Arrest

nr. 210 764 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 201 922 van 30 maart 2018, waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018, datum waarop de onderhavige zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te S. op [...] 1989.

Op 7 november 2016 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming in.

Na onderzoek via de Eurodac-databank blijkt dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken, dewelke waren genomen naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming bij de Duitse diensten op 19 mei 2016.

Op 23 november 2016 wordt de verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 25 november 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

Op 29 november 2016 aanvaarden de Duitse autoriteiten de terugname van de verzoeker.

Op 30 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer:

naam : J.

voornaam : F.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 20.10.2016 in België is aangekomen. Op 07.11.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Albanië te bezitten en geboren te zijn te S. op (...)1989

Uit het Eurodacverslag van 07.11.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 29.11.2016 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.11.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Duitsland en dat zijn asielaanvraag er werd afgewezen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.11.2016 dat hij in juni 2015 vanuit Albanië per auto legaal via Montenegro, Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Slovenië tot in Oostenrijk reisde. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene per wagen verder gereisd zijn naar Duitsland waar hij in juni 2015 aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland asiel aanvroeg en dat hij er ongeveer één jaar in een sociale woning verbleef en vervolgens één week in Braunschweig. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen en dat hij vervolgens op 20.10.2016 per bus vanuit Duitsland vertrok en naar België reisde waar hij op 20.10.2016 zou zijn aangekomen en op 07.11.2016 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.11.2016 waaruit blijkt dat er voor betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Duitse autoriteiten en de verklaringen van betrokkene dat hij effectief asiel heeft aangevraagd in Duitsland en dat zijn asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen en vervolgens vanuit Duitsland per bus naar België reisde waar hij op 20.10.2016 zou zijn aangekomen en op

07.11.2016 asiel aanvraag, werd op basis van deze gegevens en verklaringen op 25.11.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. De Duitse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek voor betrokkene op 29.11.2016 op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening ingewilligd.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet terug naar Duitsland wil. Betrokkene stelt dat hij er een negatieve beslissing kreeg en dat hij er ook slecht behandeld werd door de dokter maar dat hij de met de politie of de asielinstanties geen problemen heeft (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze redenen dient het volgende te worden opgemerkt. Daar waar betrokkene stelt dat hij niet terug naar Duitsland wil omdat hij er een negatieve beslissing kreeg, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonbaar waar deze opgegeven redenen een verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het indienen van een asielverzoek impliceert immers niet automatisch dat dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil aanvragen omdat zijn asielaanvraag in een andere Lid-Staat werd afgewezen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen omdat zijn asielaanvraag in een andere Lidstaat werd afgewezen. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland slecht behandeld werd door de dokter, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zeer vaag en algemeen blijft in deze verklaring en op geen enkele wijze concrete elementen of bewijzen aanbrengt van de slechte behandeling door een dokter en op geen enkele wijze concretiseert waaruit deze slechte behandeling dan wel bestaan zou hebben. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen problemen heeft gehad met de politie of de asielinstanties in Duitsland. Er dient met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde

redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na haar overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook

wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.11.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat hij in België veiliger is dan in Duitsland en omdat hij in Duitsland een negatieve beslissing kreeg (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze specifieke redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze om precies in België asiel aan te vragen omdat hij in Duitsland een negatieve beslissing gekregen heeft, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen omdat zijn asielaanvraag in een andere Lidstaat werd afgewezen.

Het indienen van een asielverzoek impliceert immers niet automatisch dat dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Wat betreft de verklaring dat hij precies in België asiel aanvraagt omdat hij in België veiliger is dan in Duitsland dient te worden opgemerkt dat betrokkene geenszins aantoont waarom hij in België veiliger zou zijn dan in Duitsland en zeer vaag en algemeen blijft in deze verklaringen. Indien men dergelijke elementen inroept dan mag er gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan op zijn minst concrete elementen en bewijzen van aanbrengt hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Indien betrokkene bovendien een veiligheidsprobleem gehad zou hebben in Duitsland, dan dient betrokkene een beroep te doen op de bevoegde Duitse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Betrokkene brengt dan ook geen concrete bewijzen aan dat Duitsland de bepalingen in richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) met de voeten zouden hebben getreden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.11.2016 dat hij slaapproblemen en geheugenverlies heeft en soms het bewustzijn verliest sinds hij in maart 2016 een slag op zijn hoofd gehad heeft in zijn sociale woning door een andere vluchteling en diens vriend (DVZ, vraag 32). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Het medisch attest dat op 14.11.2016 door het opvangcentrum van Florennes aan de DVZ werd overgemaakt en waarin gesteld wordt dat betrokkene zich niet op de DVZ kan aanbieden omwille van ziekte in de periode van 14.11.2016 tot en met 16.11.2016 is niet als dergelijk medisch document te beschouwen. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij slaapproblemen heeft en geheugenverlies en soms het bewustzijn verlies

als gevolg van een slag op zijn hoofd die hij in maart 2016 gehad zou hebben, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn evenmin geen gegronde redenen of elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschik toever de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten in Duitsland.
(...)"*

Op 7 maart 2017 beslissen de Belgische autoriteiten om de termijn voor overdracht, in toepassing van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, te verlengen naar achttien maanden.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting van 2 juli 2018 legt de verwerende partij een nieuw stuk neer. Teneinde meer duidelijkheid te krijgen over de implicaties van dit stuk, dat dateert van vóór de bestreden beslissing, werd de zaak op tegensprekelijke wijze uitgesteld naar de terechtzitting van 30 juli 2018.

Ter terechtzitting van 30 juli 2018 blijkt dat het stuk geen implicaties heeft voor de beoordeling van de onderhavige betwisting.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening, luidt als volgt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse instanties op 29 november 2016 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, onder d), van de Dublin III-verordening. Het blijkt voorts niet dat de verzoeker tegen de thans bestreden beslissing, die een overdrachtsbesluit uitmaakt in de zin van de Dublin III-verordening, een beroep met schorsende werking heeft ingesteld.

Met toepassing van artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening gaat derhalve vanaf 29 november 2016 een termijn van zes maanden in om de verzoeker daadwerkelijk over te dragen.

Op 7 maart 2017 richten de Belgische autoriteiten aan de Duitse autoriteiten een brief waarin wordt gesteld dat de verzoeker is ondergedoken en waarin wordt gevraagd om de termijn voor overdracht, in toepassing van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, te verlengen naar achttien maanden.

Los van de vraag naar de wettigheid van de beslissing om de termijn voor overdracht te verlengen, dient dus te worden opgemerkt dat de maximale overdrachtstermijn van achttien maanden op heden reeds is verstreken, zodat de Belgische autoriteiten opnieuw verantwoordelijk worden voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in de punten 30 tot en met 34 en 39 stelde dat, indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid “*van rechtswege*” overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat, indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming. Eenzelfde redenering moet worden gevolgd indien de verlengde overdrachtstermijn van achttien maanden is verstreken, zoals *in casu*.

Aangezien de maximumtermijn voor overdracht in de voorliggende zaak op het moment van de terechtzitting reeds ruimschoots is overschreden en België dus van rechtswege bevoegd is geworden voor de behandeling van het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende verzoek om internationale bescherming, rijst de vraag naar het actueel belang bij de eventuele vernietiging van het thans bestreden overdrachtsbesluit.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verweerder dat de termijn voor overdracht inmiddels is verstreken. Hij geeft tevens aan dat de Belgische autoriteiten het verzoek om internationale bescherming in behandeling zullen nemen indien de verzoeker zich aanmeldt.

Er is bijgevolg geen mogelijkheid meer op een uitvoering van de bestreden beslissing, die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan deze beslissing verbonden wordt. De bestreden beslissing van 30 januari 2017 dient derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

Wat betreft het actueel belang bij het onderhavige beroep, nu uitdrukkelijk is bevestigd door de verweerder dat België het internationaal beschermingsverzoek zal behandelen, stelt de raadsvrouw van de verzoeker dat het beroep zonder voorwerp is geworden. De raadsman van de verweerder stelt hier niets aan te kunnen toevoegen.

De Raad stelt dan ook vast dat de vernietiging van de thans voorliggende beslissing de verzoeker geen voordeel meer kan verschaffen en dat bijgevolg een gebrek aan actueel belang blijkt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen immers slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit thans geen rechtsgevolgen meer sorteert, nu de Belgische staat van rechtswege bevoegd is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, ingediend op 7 november 2016. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing de verzoeker geen voordeel meer opleveren.

Ter terechtzitting wordt het standpunt van de partijen gevraagd ten aanzien van hetgeen voorafgaat. De advocaat van de verzoeker stelt dat de vernietiging van de bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden inderdaad geen voordeel meer kan opleveren. De advocaat van de verweerder stelt hieraan niets toe te voegen te hebben.

Er bestaat dan ook geen enkele betwisting over het gegeven dat de Belgische staat momenteel reeds van rechtswege bevoegd is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en het gegeven dat de verzoeker daardoor geen actueel belang meer kan doen gelden bij de eventuele nietigverklaring van het overdrachtsbesluit, waarbij Duitsland aanvankelijk werd aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, ingediend op 7 november 2016 (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.200; RvS 8 mei 2006, nr. 158.404; RvS 7 september 2004, nr. 134.640).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het vereiste actueel belang, niet ontvankelijk.

Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE